№ 7. КИЇВ, КВІТЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

п е р е ц ь

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ЯК ЖИВИЙ З ЖИВИМИ...

(До 20-річчя з дня смерті В. В. Маяковського)

Товариші, на всю
із грудей з усіх, —
Та так, щоб аж ворогу
зм'ятись,
Сьогодні
розтрублюйте
радісний сміх!
Ми
маємо з кого сміятись!

В. МАЯКОВСЬКИЙ.

ДОБРЕ!

Фотомонтаж К. ЛІШКА

Вулиця —
моя.
Будинки —
мої.
Вікна,
мов криниці.

У вікнах
продукти:
вина,
фрукти.

Від мух
серпанки.
Харчі
не засиджені.

Лампи,
фіранки.
«Ціни
знижені».

В. МАЯКОВСЬКИЙ.

В. МАЯКОВСЬКИЙ

ЯВЛЕННЯ ХРИСТА

Готуйте
вози
тюльпанів і роз!
Фіалки —
в чубик малого.
Європі
явився
новий Христос
в масці
міністра Келло́га.
Христос цей
не пішки прийшов по воді, —
навіщо
мочить йому
ноги? —
Христос новоявлений
смокінг надів,
в Париж
пароплав
привіз Келло́га.
З вінком
малюють
бога-синка.
В Келлога
нема
нія́кого вінка.
Зате
над циліндром
тягнеться —
доларове ся́євце.
Привітає
держави
містер Христос
та й буде
від чистого серця
кричать
на бенкетах
шампанський тост
за мир
«во человецех».
Підпишуть мир, —
це справа проста́, —
Просохнуть
їх прізвища
на́сухо, —
а ми
подивимось,
що в Христа
виглядає з-за пазухи.
За пазухою, —
бачите
от, —
йому
там поклали янкі
силенний
морський
і повітряний флот,
і гази в балонах, і танки.
Готовий
в Христа
на всіх арсенал,
найбільший же
в пазусі
камінь —
це лють заготовлена,
злості шал
для всіх,
хто з більшовиками.
Поки
Христос
отверзає вуста
крізь пальмові хворостини, —
робочий,
селянине,
щільніше стань
на варті волі
Радкраїни!

Переклав Іван НЕХОДА.

Українською мовою друкується вперше.

МАЛЮНКИ ВОЛОДИМИРА МАЯКОВСЬКОГО

«Забудькуватий Микола». Лубок. 1917 р.

«Вікна РОСТА» № 63 та № 740. 1920 р.

МАЯКОВСЬКИЙ ПРО АМЕРИКУ

У 1925 році В. В. Маяковський відвідав Америку. Повернувшись, він написав книгу нарисів: «Моє відкриття Америки» і дав чимало інтерв'ю в радянській пресі про свої американські враження.

Минуло 25 років. Імперіалістична Америка, про яку так гнівно і саркастично писав великий радянський поет, стала країною ще потворніших нравів і «порядків», найжорстокішої експлуатації трудящих, стала центром імперіалістичної реакції і розгнузданої воєнної істерії.

Нижче друкуємо уривки з нарисів та інтерв'ю В. В. Маяковського про Америку.

ЩО ТАКЕ «АМЕРИКА»

Коли кажуть «Америка», в уяві постають Нью-Йорк, американські дядюшки, мустанги, Кулідж і т. п. приналежності Північно-Американських Сполучених Штатів.

Дивно, але вірно.

Дивно — тому, що Америк цілих три: Північна, Центральна та Південна.

П. - А. С. Ш. не займають навіть всієї Північної, а — глянь ти! — відібрали, привласнили і вмістили назви всіх Америк.

Вірно тому, що право називати себе Америкою Сполучені Штати взяли силою, дредноутами і доларами, наганяючи страх на сусідні республіки та колонії.

Тільки протягом мого короткого тримісячного перебування американці гримотіли залізним кулаком перед носом мексіканців з приводу мексіканського проекту націоналізації своїх же невід'ємних земельних надр; посилали загони на допомогу якомусь урядові, що його проганяв венецуельський народ; недвозначно натякали Англії, що в разі несплати боргів може затріщати хлібна Канада; того ж бажали французам, і перед конференцією про сплату французького боргу то посилали своїх льотчиків у Марокко на допомогу французам, то раптом ставали марокканцелюбами і з гуманних міркувань відкликали льотчиків назад.

В перекладі на російську: гони монету — одержиш льотчиків.

Що Америка і П. - А. С. Ш. одне і те ж — знали всі. Кулідж тільки оформив це дільце в одному з останніх декретів, назвавши себе і лише себе американцями. Даремне протестуюче ревище багатьох десятків республік і навіть інших Сполучених Штатів (наприклад, Сполучені штати Мексіки), що утворюють Америку.

Слово «Америка» тепер остаточно анексовано.

СТАНДАРТИЗОВАНИЙ ПРОВІНЦІАЛІЗМ

Я був на Раковей-біч (ньюйоркське дачне селище; пляж для людей середнього достатку). Нічого гидкішого від будівель, що обліпили берег, я не бачив. Я не міг би прожити в такому карельському портсигарі й двох годин.

Всі стандартизовані будинки однакові, як сірникові коробки однієї назви однієї фірми. Будинки насаджені, як пасажири весняного трамвая, що повертається із Сокольників у неділю ввечері. Відчинивши вікно вбиральні, ви бачите все, що робиться в сусідній вбиральні, а якщо в сусіда трохи прочинено двері, то бачите крізь будинок і вбиральню інших дачників. Будинки по стрічечці вуличок виструнчилися, мов солдати на параді — вухо в ухо. Матеріал будівель такий, що чуєш не лише кожне зітхання і шепіт закоханого сусіда, але крізь стіну можеш розрізнити найтонші нюанси обідніх пахощів на сусідському столі.

Таке селище — це найудосконаленіший апарат провінціалізму й плітки в світовому масштабі.

«МОРАЛЬНІСТЬ І ЦНОТА»

Якщо американець їде з дамою, що обідала з ним, він цілує її негайно і вимагає, щоб вона цілувала його. Без цієї «маленької подяки» він вважатиме, що долари, заплачені по рахунку, витрачені ним даремно і більше з цією невдячною дамою нікуди й ніколи не поїде, — і саму даму засміють її розсудливі й обачні подруги.

Якщо американець автомобілює один, він (писана моральність і цнота) притишуватиме хід і зупинятиметься перед кожною самітною гарненькою пішоходкою, скалитиме в посмішці конячі зуби і, дико поводячи очима, зазиватиме в авто. Дама, яка не розуміє його нервозності, кваліфікуватиметься, як дурка, що не розуміє свого щастя, можливості познайомитися з власником стосильного автомобіля.

СЕНСАЦІЇ, ВБИВСТВА...

«В однім лише Нью-Йорку виходить 1500 різних газет і журналів. Більш, ніж на 90% — це буржуазна преса найпохабнішого напрямку. Американський репортер — це щось на манір «ростовского жулика»... Щождо американської преси, то вона живе сенсаціями, вбивствами і т. д. Убивства, до речі, там трапляються кожного дня, але, коли б їх не було, це було б убивством для американської преси. Американські журналісти виглядають не такими продажними, як французькі, але це тому, що американські газети продаються цілком, разом із своїми хазяїнами, раз і назавжди.

...Про мене там розповсюджувалася різна нісенітниця, а коли я спитав репортера — чому він ще не написав, що я, наприклад, убив свою тітку, він замислився і сказав — і правда, чому не написав?...» **(Звіт про виступ Маяковського у київських робкорів. «Пролетарська правда», Київ, 2 лютого 1926 р.).**

ПОГАНО ЇСТЬ РОБІТНИК

Як їсть робітник?

Погано їсть робітник.

Багатьох не бачив, але ті, кого бачив, навіть ті, що добре заробляють, за п'ятнадцятихвилинну перерву встигають згризти біля верстата або перед заводською стіною на вулиці свій сухий сніданок.

Кодекс законів про працю з обов'язковим приміщенням для їди поки що на Сполучені Штати не поширився.

ШВИДКОХІДНИЙ РОБОЧИЙ ДЕНЬ

Я бачив у перший день приїзду в Чікаго, в холод і зливу, таку дику картину.

Навколо величезної фабричної споруди, не зупиняючись, ходять мокрі, худі, перемерзлі люди, з мостових пильно стежать рослі, гладкі, промакінтошені полісмени.

На фабриці страйк. Робітники повинні відганяти штрейкбрехерів й оповіщати найнятих обманним шляхом.

Але зупинятися вони не мають права — того, хто зупиниться, арештує поліція на підставі закону проти пікетників. Розмовляй — на ходу, бий — на ходу. Своєрідний десятигодинний швидкохідний робочий день.

МАЯКОВСЬКИЙ ПЕРЕДБАЧАЄ

...Можливо фантастика. Америка жиріє. Люди з двома мільйончиками доларів вважаються небагатими початкуючими юнаками.

Гроші позичаються всім — навіть римському папі, що купує палац напроти, аби цікаві не заглядали в його папські вікна.

Ці гроші беруться звідусіль, навіть з порожнього гаманця американських робітників.

Банки провадять шалену агітацію за робітничі вклади.

Ці вклади поступово створюють переконання, що треба дбати про проценти, а не про роботу.

Америка стане лише фінансовою лихварською країною.

Колишні робітники, які мають ще неоплачений розстрочний автомобіль і мікроскопічний будиночок, политий до того потом, що не дивно, що він виріс і на другий поверх, — цим колишнім може здаватися, що їх завдання — стежити, як би не пропали їхні папські гроші.

Може статися, що Сполучені Штати стануть спільно останніми збройними захисниками безнадійної буржуазної справи, — тоді історія зможе написати хороший, типу Уелса, роман «Боротьба двох світів».

ЗА ПЛАНОМ МАРШАЛЛА

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Акціонери
сидять біля кас,
ділять міліарди,
пожадливі й завбачні.

Прибуток
тресту
«Продукування ковбас
з найкращої
дохлої
чікагської собачини».

В. МАЯКОВСЬКИЙ.

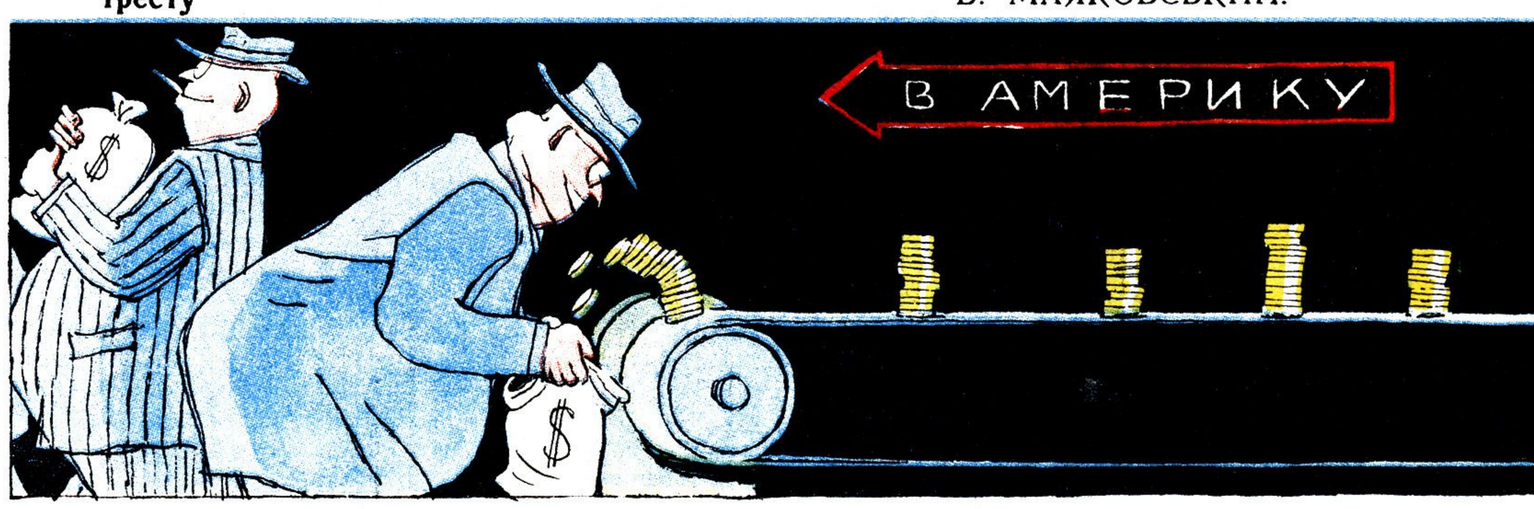

Х. ВАЙНЕРМАН

МІНІСТР ВИКЛИКАЄ

Сам не знав я: а чи сниться,
А чи все те наяву —
Виклика міністр в столицю,
Виклика мене в Москву!..

Коли ж виклик шле столиця,
Значить, єсть чим похвалиться.

А народ гуде: — Гляди,
Нас в Москві не підведи!

— Не забудь йому пшениці
Показати сорт новий.
— І лисенківцям в столиці
Розкажи про досвід свій.

— І про нас не забувай,
Як боролись за врожай...

...Вже й баян співучий грає,
І дзвенять, дзвенять пісні,
Тільки як же, я не знаю,
Бути з транспортом мені.

Може взяти добрі коні?
Тільки як же коні взять,
Як стовпи ось телефонні
Треба кіньми доставлять?

Взять тоді тритонку, може?
Та вирішую ту ж мить —
Хай-но краще допоможе
Для колбуду ліс возить.

«Москвичем» хіба майнути?
Тільки як же «москвичем»?
З Польщі гості мають бути —
В грязь не вдарити б лицем.

Так подумав я та й бачу —
Весь наш транспорт у строю,
А коли в строю, то значить —
Все одно, що у бою.

За добу сто верст, бувало,
Відмахаєш на війні,
Так невже ж тепер помалу
Двадцять вісім до вокзалу
Не подужати мені?

Тут увесь колгосп до мене:
— Що ти вигадав, Семене!

Почались завзяті спори:
— Чом же пішки? Як же так?!.
Раптом чуєм — гул мотора,
Раптом бачимо — літак.

Помахав він нам крилом
Й приземлився за селом.

Ми до нього підбігаєм,
А назустріч нам пілот,
Усміхається й питає:
— Де ваш знатний полевод?

Всі колгоспники: — Семене,
Ну, виходь, виходь вперед!
Підійшов пілот до мене,
Поправляючи планшет.

Козирнув мені він браво,
Ще й прицокнув каблуком:
— Доручив міністр доставить
Вас до нього літаком!..

Хоч робив я не погано
І трудом завоював
Нагороду і пошану,
Та щоб сам міністр послав
Задля мене свій літак —
Не чекав того ніяк.

А парторг мені говорить:
— Піднімає весь народ
Наша партія угору
До небачених висот!..

Словом, я — на літакові!
Перший раз у вишині!

. . . .

Як велично і святково
Все малюється мені!

Звісно, що не говори —
Ширше видно ізгори!

Видно все, як на долоні:
Онде трудяться воли,
Он стовпи гривасті коні
На биндюгах повезли.

Он шофер тритонку гонить,
А з села йому навстріч
За гостями до району
Мчить, як ластівка, «москвич»...

Набирає льотчик швидкість,
Набирає висоту,
Вправо, вліво — скільки видко —
Вся земля моя в цвіту.

Поїзди, мости, заводи
І поля й сади, й ліси,
Корпусів величних зводи,
В сяйві гордої краси.

У хлібах, у новобудах
Світла далеч пропливає.
Мчить літак. Вже скоро буде
Й рідна матінка-Москва!

В вишині, де сонце грає, —
Перший раз я на віку...
«Широка страна родная!»
Я співаю в літаку.

Переклав
Євген БАНДУРЕНКО.

Перечниця

ЧУДО-МИШІ

У Бакшанській МТС (Одеська область) зникли два радіоприймачі.

Були приймачі і не стало приймачів.

Куди, питається, ділися вони?

Відповідь на це питання дає акт, складений комісією на чолі з головним бухгалтером МТС Н. А. Біликом. В акті якраз і розкривається таємниця цього загадкового зникнення: радіоприймачі, виявляється... з'їли миші.

Так і написано в акті.

На мишей бухгалтерія і списала приймачі.

Бережіться мишей! Особливо таких, які водяться у Бакшанській МТС.

КОМУ ЗМЕЛЕТЬСЯ?

Кажуть: «Млин меле — мука буде». Точно так сказали і представники житомирської промартілі ім. Чкалова, коли привезли в с. Володимирівку (Красноокнянський район, Одеської області) двоє нових жорен для колгоспного млина.

Поки в селі були представники промартілі, — млин крутився і молов. Тільки вони виїхали, — млин перестав молоти. На робочій поверхні жорен показався прошарок дірявого, крихкого ракушника.

Треба віддати належне керівникам артілі: свій брак вони вміло маскують. Виявили його вже після того, як було переказано за жорна 3740 карбованців.

Хоч колгоспний млин тепер і не меле, але колгоспники впевнені, що комусь за це змелеться.

ЛІС РУБАЮТЬ...

У Вереміївської артілі, Красилівського району, Кам'янець-Подільської області, є ліс.

А в лісі — сторож.

За сторожування йому нараховують трудодні.

А ліс той день і ніч рубають, аж тріски летять...

За віщо ж тоді сторожеві нараховують трудодні?

Невже тільки за те, щоб вереміївці говорили:

— Ліс крадуть — трудодні летять!?

Кількість відбитків пальців, знятих американською охранкою, вже перебільшила 113 мільйонів.

(З газет).

Мал. Б. ШАПОВАЛА

У ВСЕАМЕРИКАНСЬКОМУ МАСШТАБІ

— Ви приготували списки неблагонадійних?
— Так, містер Гувер! Ось вони.

Петро СЛІПЧУК

ПАЦЮКИ

БАЙКА

У Софії (Болгарія) відбувся судовий процес над новою групою американських шпигунів і диверсантів.

Здолавши зло, Господар взявся
будувати новий дім:
Дбайливо клав цеглину до
цеглини,
Міцні й високі зводив стіни,
Щоб жити світло й вільно в домі
тім.

Що день — зроста нова будова,
Велична і чудова.
— Нехай будує, хай! — пищали в
норах пацюки. —
Ось-ось цей дім лежатиме в
руїнах,
І світ ще взна, хто ми такі!
Ми дір нариємо в фундаменті, у
стінах,
Не вистоять йому тоді і дня!.. —

Й навколо стін зчинилась
метушня:
В злобі гризуть бетон зубами,
Та щоб нашкодить у великім ділі,
Неначе очумілі,
Зашниряли попід ногами.
Ну, хто б наругу отаку терпів?

Господар був завзятий трудівник,
Він скрізь порядок поважати звик,
І так сказав про пацюків:
«Даремно щілинок шукає ворог!»
Й залив бетоном їх у норах.

●

Сергій ШВЕЦОВ

Епіграми

ФЕЙЛЕТОНІСТ-НЕВДАХА

Дивують всіх такі митці:
За методом, давно знайомим,
Пече він фейлетони, як млинці,
І що новий млинець, то й комом.

ГУМОРИСТ-СКИТНИК

Його позиції виразні:
Як кріт — ні зборів, ні турбот.
І навіть вихід свій до лазні
Вважав «ходінням у народ»!

Переклав з російської
Д. БІЛОУС.

НЕ ПОМОЖЕ, СВЯТИЙ БОЖЕ...

(РОЗПОВІДЬ ПРОКУРОРА)

— Ви бачили коли-небудь живих покійників? — запитав нас заступник прокурора міста Дніпродзержинська т. Демченко.
— Ні, не доводилось, — признались ми.
— А ми іноді зустрічаємо.
І прокурор розповів:
— Якось зник бухгалтер їдальні № 1 відділу робітничого постачання одного тресту Олекса Петрович Лаврентьєв. Він залишив таку записку:

«Не виніть у моїй смерті нікого. Я наробив діла, я сам себе і судив. Я пропив усю їдальню. Лаврентьєв».

Поки ми розшукували «покійника», ревізори перевірили бухгалтерію їдальні і виявили, що Лаврентьєв дійсно «наробив діла». Розтрата досягла 60 тисяч карбованців, з яких 38 тисяч припадало на нього самого.
Та не висохли ще сльози у керівників відділу робітничого постачання, як Лаврентьєв воскрес. Виявляється, він був не на «тому світі», а чкурнув у дальню область.
— Земля не прийняла, — сказав пройдисвіт у своє виправдання. —
— Не турбуйтеся, ми вас приймемо, — відповіли йому там, де таких приймають.
А ось ще експонат з галереї «живих покійників» — старший бухгалтер відділу робітничого постачання одного заводу — Микола Васильович Єсаулов.
Єсаулов платив своїм дітям аліменти, поки його не осінила одна ідейка. І ось він почав її здійснювати. Він перейшов працювати в іншу організацію і написав своїм дітям такого листа:

«Ну, мої дорогі дітки, здрастуйте!
Я до вас звертаюся в останній раз. Я хочу, щоб ви цього листа прочитали з великою увагою і запам'ятали мої поради на все життя. Насамперед, треба вчитися серйозно і наполегливо... Будьте **чесними і чуйними** до людей. Не робіть у житті необдуманих вчинків, коли питання стосується серйозного. Раніше, ніж зробити, треба **серйозно подумати,** можна це зробити чи ні...
...Мене не проклинайте, я цього не заслуговую. Я зараз дуже серйозно хворий і **криза** моєї хвороби настане завтра. Ніяка медицина не може допомогти мені. **Я вмру.** Неприємно про це чути, та нічого не пороблиш. Так склалася моя доля.
Бажаю вам здоров'я і хорошого життя. Передайте останній прощальний привіт бабусі. Цілую вас міцно. Прощайте... Папа».

Одержавши такого листа і не одержуючи більше грошей, діти почали жити так, як учив їх «папа». Вони були чесними і добре вчилися. Але їхня мати все ж таки вирішила вияснити обставини смерті свого колишнього чоловіка і звернулася до нас. Саме тоді ми розслідували справу про зловживання у відділі робітничого постачання заводу, де раніше працював Єсаулов. Я пригадав, що в процесі розслідування мені траплялись папери, написані тим же почерком, що й «передсмертний» лист Єсаулова, надісланий нам його дружиною. Вирішили звірити. Звірили. Зійшлись почерки. Довелося викликати Єсаулова для пояснень.
— А, доброго здоров'я, покійничку! — сказав я, коли він з'явився.
— Чому покійничок? — образився Єсаулов. — На що ви натякаєте?
Я показав йому листа.
— Ви писали?
— Ну, я...
— І живі?
— Криза хвороби завершилася на мою користь...
— Дуже добре. А чому ж ваші діти не одержують аліментів?
— Це брехня! — скрикнув Єсаулов. — Я регулярно посилаю їм гроші.
І він показав квитанції грошових переказів на ім'я його колишньої дружини. Після цього мені хоч бери та вибачайся перед ним за образу. Але встановити істину допомогла пошта...
Дійсно, Єсаулов, як бухгалтер, регулярно вираховував суму аліментів із своєї зарплати і відсилав гроші поштою. Але на поштовому переказі він писав неправильну адресу. Через якийсь час пошта повертала гроші назад у бухгалтерію з поміткою: «Адресат не проживає». А Єсаулов, як «чесна і чуйна» людина, клав ці гроші собі в кишеню.
Трудненько доводиться різним шахраям, пройдисвітам.
І «смерть» — не допомагає: і з «того світу» витягають їх перед світле сонце радянських законів.
«Не поможе, святий боже, і лойова свічка» — каже народна мудрість. Нема місця різному безчестю на радянській землі!

Записав П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Мал. БЕ-ША

Пора з усією рішучістю поставити питання про боротьбу з халтурою в усіх її проявах і з носіями цієї негідної соціалістичного суспільства вади. Чи то буде працівник промисловості, сільського господарства, діяч науки, культури, мистецтва — всі ми, радянські люди, повинні дбати про те, щоб доручена нам робота виконувалась добре, сумлінно, без браку.

Г. М. МАЛЕНКОВ.

Це називається:

Не література

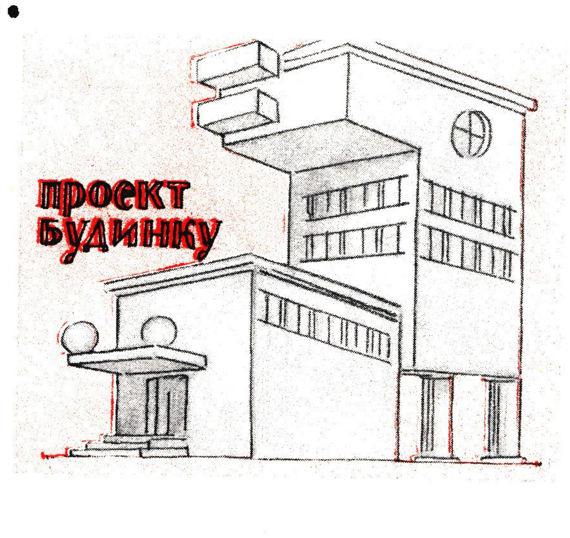

Не архітектура

Не скульптура

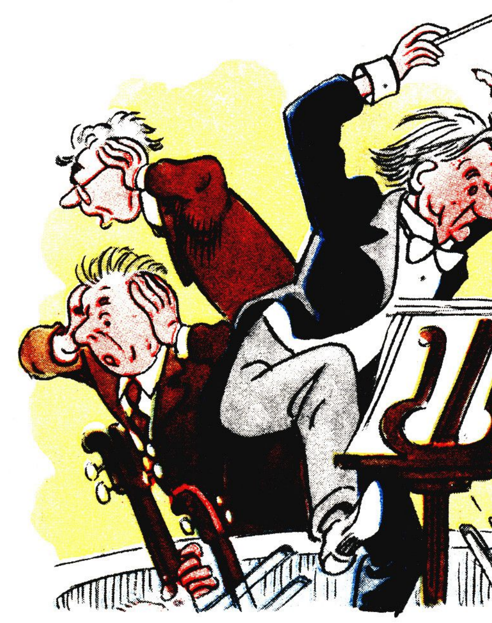

Не увертюра

Не агрикультура

Не мануфактура.

А халтура...

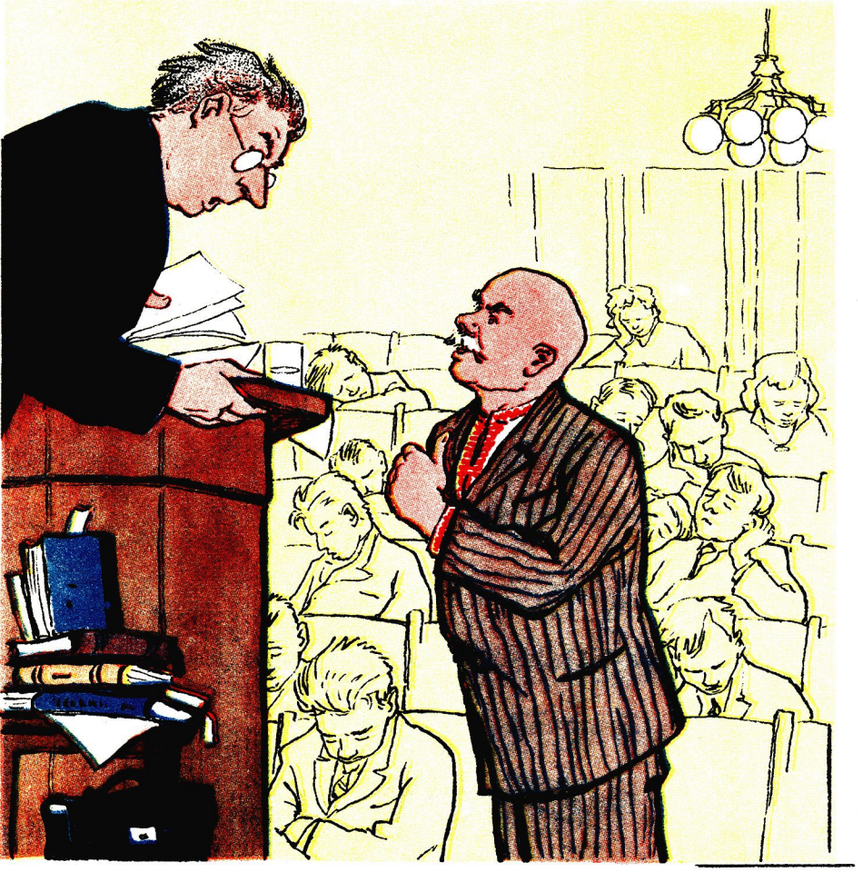

Мал. С. САМУМА

ЗВАЖАЮЧИ НА АУДИТОРІЮ

— Товаришу лектор! Будь ласка, тихше говоріть... слухачі ж сплять.

Олесь ДОНЧЕНКО

КОРЕСПОНДЕНТ І ПАСІЧНИК

Я, знаєте, працюю рахівником у конторі Заготльону. Але дуже кортить мені стати ще й... Знаєте ким? Ану, чи вгадаєте?.. Кореспондентом газети!

Правда, я сам собі усвідомлюю, що треба мені підучитись по цій лінії, бо що не кажіть, а газета — це вже вам не «кредит—дебет».

Задумавши підучитись, я згадав, що на нашій-таки вулиці живе справжній кореспондент. Прізвище його Рябоштанченко Сергій Олександрович, але він каже, що підписує свої дописи вигаданим ім'ям, а яким — не сказав. Так що, як почнеш читати газету, то нізащо не взнаєш, де його допис, а де не його.

От одного разу у вихідний день взяли ми вудки, сіли на човна, та й попливли аж за наше містечко, кілометрів за сім, на рибалку. Риба не ловилась, то ми вирішили піти в сусідній колгосп купити сметани й молока.

На околиці села ми зустріли колгоспника, з яким Сергій Олександрович відразу ж, за своєю кореспондентською професією, почав довгу й грунтовну розмову про успіхи й досягнення колгоспу.

— Найбільше наш колгосп уславився пасікою, — сказав колгоспник. — У всій області немає такої зразкової пасіки, як наша. Одне те, що правління наше добре про неї дбає, а друге те, що пасічник у нас дуже гарний. Бджолу любить, турбується про неї, кожний вулик у нього, як картинка... Вірне моє слово, про це навіть у газеті писали. Дуже знаменитий пасічник. Дід! Такого пошукати!

Він показав нам стежку, якою ми й пішли. І справді, незабаром на галявині, в старому яблуневому саду, замиготіли вулики. Чудові вулики! Новенькі, і відразу видно, що найновішої системи. Я не пасічник, а й то зрозумів, що діло тут ведеться в повному балансі.

Назустріч нам вибігла дівчинка років десяти.

— А де ж пасічник? — спитав у неї Рябоштанченко.

— Скоро прийде, — відповіла вона. — А я на пасіці допомагаю!

— Та ну? — спитав я. — І бджіл не боїшся?

— Вони ж не кусючі, — промовила дівчинка. — А в вас закурити нема?

— Отакої! Хіба ти куриш, чи що?

— Та ні, дядю. Це я, щоб ви не курили, бо наша бджола страх як не любить тютюну. Ще вжалити може!

Дівчинка стала під яблунею і звідти зацікавлено стежила за нами меткими оченятами.

— Т-так, — зітхнув мій приятель і опустився на траву. — Що ж, почекаємо.

І, не гаючись, витяг блокнот і ручку-самописку.

— Вчися, голубе мій, — це до мене, — кореспондентської справи на практиці. Доки прийде пасічник, я вже про нього більшу половину дописа напишу!

Ну, і тут же почав писати. Ой, і перо ж у нього! До чого жваве! Не встиг я з подиву й моргнути як слід, як він уже й написав. Та ще й як! Ви тільки послухайте:

«Ми сиділи на чудовій пасіці в колгоспі імені Чапаєва. Які тут бджоли! Свідомі свого обов'язку, вони з трудовим ентузіазмом носили мед і віск у своїх дзьобах. Аж ось із-за дерев з'явився знаменитий пасічник, про якого нам розповів колгоспник. Це був сивий мудрий дід, який на своєму довгому віку навчився розуміти звичаї бджіл і їхню мову. Дід був у солом'яному брилі і широких полотняних штанях — білих, як сніг...».

— Ну що? Як? — згорда спитав мене приятель.

— Ще й питати! — щиро вигукнув я. — Талант! Що й казати — талант!

Дивимось — іде до нас якась дівчина — вродлива, ясноока... Дівчатко, що нас зустрічало, зраділо:

— Моя сестричка йде! — гукнуло, та й побігло їй назустріч. Ми, звичайно, догадались, що це теж, мабуть, помічниця дідова. А як же, на великій пасіці без помічників не можна.

Підійшла дівчина ближче, привіталась.

— Пасікою цікавитесь?

— Більш усього на світі! — сказав Рябоштанченко. — А може й ви, громадяночко, могли б нам дещо пояснити, доки прийде ваш дід?

— А чому ж, — посміхнулась дівчина, — це можна. Що ж вас цікавить? Тут усього й за день не перекажеш. Ходімте...

— А вони, себто бджоли, не той? — запитав я.

— Руками не розмахуйте, вони не займуть, — сказала дівчина. — Та їм не до того зараз, щоб жалити. У них саме гаряча пора — липа викинула медовий цвіт...

Дівчина глянула вгору, підняла руку і простежила політ бджіл, які немов простягали в ясному повітрі золоті струни.

— Це з дев'яносто другого, — радісно сказала вона. — Трудівниці мої любі! Найкраща сім'я! Ви тільки подумайте: була, що вже смеркає, всі вулики затихають, а ці — летять! Розумієте — летять, щоб встигнути ще раз повернутися із взятком.

— Почекайте, — сказав Рябоштанченко. — Це дуже цікаво.

Він почав щось записувати в блокнот і я встиг через його плече прочитати:

«Мудрий дід-пасічник показав нам передовий вулик № 92, бджоли з якого самовіддано, не покладаючи крилець, працюють з ранку до вечора...»

Дівчина розповіла, який величезний прибуток має колгосп від пасіки, скільки меду одержали колгоспники на трудодень...

— А ви теж... у курсі! — промовив мій приятель. — Вчилися, мабуть?

— Не без того, — скромно сказала дівчина. — В технікумі бджільництво вивчала. Люблю цю справу.

— Ну, мабуть, і в діда проходите науку та практику, — додав Рябоштанченко.

— Не розумію, — знизала плечима дівчина, — чому в діда? Мій дід ніколи не був пасічником.

— Я кажу не про вашого діда, а про діда-пасічника з цієї пасіки.

Дівчина дзвінко засміялася.

— Я ж і є пасічник! З цієї пасіки!

Я глянув на приятеля і, скажу вам, ніколи не бачив дурнішого обличчя.

— Доз... Дозвольте... — бурмотів він, — нам сказали, що тут пасічник — дід. І взагалі... пасічник повинен бути дідом...

— Може ще й у солом'яному брилі, в полотняних штанях? — знову зареготала дівчина. — Але я вас заспокою. Я таки справді — Дід. Це моє прізвище!

Коли ми поверталися з пасіки, Рябоштанченко зупинився, видер з блокнота зроблені записи про мудрого діда-пасічника і роздер аркушики на дрібні клапті. Вітрець підхопив їх і розвіяв навколо.

А я подумав собі... Знаєте що? Я подумав, що коли й буду кореспондентом, то ніколи не писатиму так, як Рябоштанченко!..

●

ЩУКА В МОЛОЦІ, або ПЕРЕЦЬ НЕ ДОПОМІГ

Колишній директор радгоспу ім. Куйбишева, Ямського району, Сталінської області, В. Ф. Красножон прославився не своєю керівною діяльністю, а хуліганством. У липні минулого року про це докладно розказала районна газета «Ленінський шлях».

Кореспонденцію газети під назвою «Хуліган на посаді директора радгоспу» розглядало бюро Ямського райкому КП(б)У і визнало її правильною. Рішенням бюро В. Ф. Красножона було знято з посади директора і справу про його хуліганські вчинки передано прокурору.

Але як у липні, так і в серпні В. Ф. Красножон залишався директором радгоспу.

Ніяких змін у «статус кво» не вніс і вересень.

Не допоміг і «Перець», який надрукував у № 19 замітку «Довгі руки» про те, як В. Ф. Красножон, у відповідь на скаргу робітниці Гатченко на погане харчування в їдальні, пошпурив їй в обличчя полумисок з галушками.

У Ямі діяла чиясь «рука», що ретельно опікала В. Красножона і захищала його від ударів і з боку преси, і з боку прокуратури.

І захистила.

Хулігана-директора радгоспу В. Ф. Красножона... не посадили на лаву підсудних, а призначили директором Ямського молокозаводу.

Одним словом, щуку кинули в молоко!

Якої ж тепер думки бюро Ямського райкому КП(б)У про свою постанову відносно хуліганських вчинків В. Ф. Красножона?

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

За будинок, де раніш містилася контора нашого колгоспу ім. Кірова, вже кілька років сперечаються аж два «хазяїни»: Васильківське сільське споживче товариство і Вигодянська МТС.

«Мій будинок! — доводить ССТ. — Я тут колись торгувало!» «Ні, мій! — доводить і собі МТС. — Тут живе наш старший агроном!» — «Так у тебе ж є власний двоповерховий будинок!» — нагадують кооператори. — «А в тебе — своя крамниця!» — відбиває напад МТС.

А в колгоспу є всі законні права, але його до будинку й близько не підпускають, і тому контора артілі міститься в приймах у сільради.

Хто ж, нарешті, у Біляївському районі розсудить кооператорів і МТС та поверне колгоспові будинок його контори?

М. ГРАБОВЕЦЬКА.

с. Василівка,
Біляївського району,
Одеської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

В колгоспі «Ударник», Джулинського району, Вінницької області, можна почути таку пісню:

А чи були в кума бджоли,
Що наносили стільки меду?..

Як бачиш, Перче, цей варіант пісні відрізняється від загальновідомого тим, що в ньому питання про наявність бджіл у кума залишається, як кажуть, відкритим.

Хто ж цей джулинський кум?

Це — заступник голови виконкому нашої райради Артем Юхимович Сащук.

Бджіл у нього не було, зате був один порожній вулик. Поставив Сащук його на пасіці колгоспу «Ударник» (с. Червоне) і з того часу щороку викачує з комори колгоспу по центнеру і більше меду.

Допоможи, Перче, нашим бджолам позбутися трутня.

Г. ВОЙЦЕХІВСЬКИЙ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Статистичне управління Сталінської області міститься в Будинку Рад. Навіть не дуже моторний кур'єр може обійти все приміщення хвилин за десять. Але статуправління чомусь вперто надсилає всю кореспонденцію організаціям, які знаходяться в будинку, поштою. 14 числа минулого місяця, наприклад, статуправління надіслало в обласний відділ культосвітньої роботи листа з проcьбою подати до 15-го деякі відомості. Якраз 15-го лист і потрапив адресатові. А статуправління і відділ культосвітньої роботи — сусіди, розташовані вони поруч.

Чи не могли б керівники облстатуправління відповісти на таке статистичне запитання: скільки часу і державних коштів витрачають вони марно? Відповідь собі хай надсилають поштою, але за власний рахунок.

М. РАДЧЕНКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи відомо тобі, які скромні люди керують товарною станцією імені газети «Правда» в м. Дніпродзержинську? Майже півроку вони вперто не хочуть заповнювати дошку показників роботи станції. Виробничих нарад теж не скликають. А дарма. Їм є про що розповісти. Ну, хоча б про простої вагонів на станції, що вдвоє перевищують норму. Всі колії забиті ешелонами з сировиною і готовою продукцією.

Зважаючи на скромність начальника станції т. Стеценка і голови місцевкому т. Шураєва, ми вирішили розповісти про все це на сторінках Перця. Доки людям лишатись непоміченими? Адже за тими ешелонами, що простоюють на станції, їх і справді важко помітити.

М. КОБЗУНЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Про дбайливого господаря кажуть: — посадить голоблю — дерево виросте. А ось у Козельці садять дерева, а з них цурупалки ростуть.

Минулої весни посадили на вулицях дерева і залишили їх без догляду. Не дивно, що цієї весни на місці тих дерев лише цурупалки стирчать. Але це не перешкоджає голові селищної Ради т. Проценкові щоразу у своїх звітах довго і хвальковито говорити про озеленення міста.

А від такого озеленення червоніти треба.

Гр. ІВАНЕНКО.

Чернігівська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Розв'яжи, будь ласка, таку задачу:

Закінчили ми школу фабрично-заводського навчання № 22 і дістали кваліфікацію мулярів четвертого розряду. Надіслали нас у розпорядження управління капітального будівництва, де начальником т. Покровський. І ось уже три місяці, як ми працюємо тут чорноробами.

В задачі запитується: хто повинен навчити керівників управління капітального будівництва правильно ставитися до молодих кадрів?

А. ШЕРЕМЕТ, А. СОРОЧЕНКО,
Б. ДАНИЛЬЧЕНКО, А. КУШКО.

м. Київ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

З'ясуй, будь ласка, одне питання: чи можна вважати малосімейною людину, якій тільки... чотири роки?

Я маю на увазі свою дочку Людмилу Миколаївну Володіну. Народилася вона в 1946 році і, цілком природно, їй ще рано думати про сім'ю.

Подумав за неї завідуючий Черкаським міськфінвідділом т. Заречнюк. Днями він надіслав нашій Людочці платіжне повідомлення № 766212 по податку на нежонатих, одиноких і малосімейних.

Правда, жартівник Заречнюк?

Жаль, що наша донька в свої чотири роки ще не розуміє таких тонких жартів.

М. ВОЛОДІН.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 3 ПЕРЕЦЬ опублікував замітку «А зайці сміються, а лисиці танцюють...» У зв'язку з цим, Управління справами Ради Міністрів УРСР запропонувало виконкому Харківської обласної Ради **забезпечити негайне повернення обласному товариству мисливців та рибалок невірно стягненого з нього штрафу.**

* * *

У зв'язку з вміщенням листа лікаря Ф. Лещенка («Перець» № 2) виконком Київської міськради запропонував відділу регулювання вуличного руху **заборонити подавання автомашинами звукових сигналів в розташуванні корпусів клінічної лікарні. Спеціальній інспекції запропоновано прослідкувати за очисткою вулиці Басейної від земляних завалів,** що утворилися під час прокладання трамвайної колії.

* * *

Робітники Гірської будівельної контори (Попаснянський район, Ворошиловградської області) поскаржилися ПЕРЦЮ на те, що начальник контори Безкровний грубо поводиться з підлеглими та не дбає про поліпшення побутових умов робітників.

Як повідомив Попаснянський РК КП(б)У, **Безкровного знято з роботи.** Вжито заходів до покращення побутових умов робітників та пожвавлення політмасової роботи в гуртожитках.

З малюнків, надісланих на конкурс Перця

СИЛА ЗВИЧКИ

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (Харків)

— Олексій Іванович, вас чекають дві трубки.
— Хай вони зайдуть завтра!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (186) (на украинском языке). Підписано до друку 28. III. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 01076. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1411. Тираж 50.000 прим.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ДІЛА ХОРОШІ!

Кріпнуть
гроші.
Діла хороші.

В. МАЯКОВСЬКИЙ.